

Kázání: 94. Nebe a dudy

Kde je Bůh, tam lidé drží pospolu a nejsou si vzájemně lhostejní, a potom nutně ubývá slz, žalu, nářků a bolesti. A smrt ztrácí svou hrůzu, protože jaképak strachy, když víme, že ani ve smrti nejsme sami.

Kázání

Nebe a dudy

čtení: Zjevení 21, 1 – 6a

□

□1 A viděl jsem nové nebe a novou zemi, neboť první nebe a první země pominuly a moře již vůbec nebylo. □2 A viděl jsem od Boha z nebe sestupovat svaté město, nový Jeruzalém, krásný jako nevěsta ozdobená pro svého ženicha. □ □

3 A slyšel jsem veliký hlas od trůnu: „Hle, příbytek Boží uprostřed lidí, Bůh bude přebývat mezi nimi a oni budou jeho lid; on sám, jejich Bůh, bude s nimi, □4 a setře jim každou slzu z očí. A smrti již nebude, ani žalu ani nářku ani bolesti už nebude – neboť co bylo, pominulo.“ □ □

5 Ten, který seděl na trůnu, řekl: „Hle, všechno tvořím nové.“ A řekl: „Napiš: Tato slova jsou věrná a pravá.“ □ □6 A dodal: „Již se vyplnila.

Sestry a bratři, moje babička se narodila ještě v předminulém století, a ačkoli se z Čech nikdy nehnula, zažila celou řádku států.

Nejdřív jako dítě školou povinné zpívala „Zachovej nám Hospodine císaře a naši zem“. Vzpomínala,

jak rakousko-uherskému mocnáři, když onehdy jel kolem Kutné Hory, celá škola u silnice mávala.

Vdávala se už v 1. republice a na tatíčka Masaryka nikdy nedala dopustit.

Po „Mnichovu“ se s rodinou ocitla v Německé říši, protože bydleli v Sudetech.

Když skončila válka, pohraniční území se zase vrátilo Československu, to už byla 3. republika.

Za pár let poté se odehrál únorový převrat a československý stát se stal sovětskou državou.

Sametové revoluce už se nedožila.

Tolik zásadních změn na jednom území během jednoho století! Hned několikrát musela změnit občanský průkaz. Aby toho nebylo málo, ještě navíc říkala, že náš domov je v nebesích.

Apoštol Pavel v dopisu do Filipis píše doslova, že máme v nebesích občanství (3,20).

Pán Ježíš své posluchače zase nabádal, aby na Zemi nemamonili, ale ukládali si raději do nebeské banky, kde se vklady neztratí (Mt 6,19n). Měl tím na mysli, že všechno dobré, co kdy nesobecky uděláme, nepřijde na zmar, ale přijde vhod v budoucnosti.

A v Janově evangeliu potom učedníky ujišťuje, že v nebi je připraveno mnoho příbytků (14,2), dnes bychom řekli vybavených apartmánů, takže žádné obavy, že by po smrti nebylo kde bydlet, pro všechny emigranty z planety Země se místo tam nahoře určitě najde.

Když tyhle a podobné biblické verše poslepujeme, vychází nám z toho jasná zpráva: Na Zemi my křesťané nepatříme, jsme tu jen jaksi přechodně, musíme to nějak vydržet a přestat.

Náš skutečný domov je v nebi, kde je samozřejmě nesrovnatelně lepší vláda, daleko kvalitnější bydlení, a navíc solidní bankovní služby.

Když k tomu ještě připočteme, že zanedlouho bude konec světa a Země shoří, můžeme si spokojeně promnout dlaně, protože to už se nás nebeských přistěhovalců nebude týkat.

Pokud se vám, sestry a bratři zdá, že otázku posmrtného života trochu zlehčuji, pak máte pravdu.

Ne že bych se snad chtěl lidem, kteří takhle věří, vysmívat. Měla to tak poskládané i moje babička a měl jsem ji moc rád, takže to bych si nedovolil. Ostatně nebyla v tom sama.

Takhle nějak křesťané začali o věcech příštích uvažovat poměrně brzy, dejme tomu asi 100 let po Kristu, kdy se nechali ovlivnit řeckou filozofií a původní biblické pochopení vytěsnili.

V pohanském prostředí byla módní teorie, že duše je v těle uvězněna. Všechno hmotné, včetně našeho těla, je jaksi méně hodnotné a pomíjivé.

V okamžiku smrti dojde k osvobození duše, která se odebere do nebes, kde potom, zbavena tělesných pout, navždy přebývá ve věčné blaženosti.

Teorie je to sice podmanivá, má ale jeden problém, takhle to v Bibli opravdu nestojí. Jak to tedy je?

Pomůže nám dnešní text z knihy Zjevení. Čte se na Nový rok, protože otevírá pohled do nové budoucnosti. Podobně jako když se premiér v novoročním projevu snaží popsat, co nám nový rok přinese, snaží se v tomto případě Jan postihnout, co přinese nový věk, jak bude vypadat, co se změní a co bude jinak.

Na rozdíl od premiéra má Jan úlohu nepoměrně těžší. Roky se střídají jeden za druhým a lze zhruba odhadnout, co nás čeká. Nový věk tu ale ještě žádný nebyl. To se pak těžko hledají slova.

Proto si Jan pomáhá nejrůznějšími barvitými obrazy, symboly a přirovnáními. Jinak to ani nejde. Proto je důležité nebrat Jana úplně doslovně, skutečně nese-psal vědeckou studii.

Na druhou stranu, bylo by škoda, kdybychom se novou realitu zahalenou básnickými obraty nepokusili alespoň poodkrýt.

„A viděl jsem nové nebe a novou zemi, neboť první nebe a první země pominuly.“

Právě tady je nejlépe při uvažování o novém věku začít. Nebe a země rovná se svět. Svět, který Bůh na počátku stvořil a protože ho tak miloval, dal svého Syna, aby ho zachránil (Jan 3,16).

Tohle si musíme pamatovat. Je to hodně důležité! Bůh nechce svět, který jsme my lidé pokazili svým sobectvím, zničit, chce ho zachránit.

Dává to smysl. Pokud například pronajmeme někomu vlastní byt a on nám ho po čase vrátí zdevastovaný, neznámá to, že nad tím mávneme rukou a k dovršení všeho byt podpálíme. Budeme se snažit dát ho znovu dohromady a vrátit mu ztracenou krásu.

Tak nějak uvažuje i sám Bůh. Na rozdíl od nás je s nájemníky ještě o poznání trpělivější. Nevyhodí je hned na dlažbu, ale snaží se jim domluvit, snaží se naučit je s bytem zacházet tak, jak se má. Obětuje se, záleží mu nejen na bytu, ale stejně tak i na nezdárných nájemnících.

Nutně ale přijde čas, kdy nedobrou situaci jednou provždy vyřeší. Svět, který jsme od Stvořitele dostali k užívání, čeká velká proměna.

Už dávní proroci hlásali, že Hospodin se znovu pustí do tvoření, jako na počátku. Nové omítky, nové podlahy, nová elektroinstalace, prostě všechno se u toho zdevastovaného bytu bude muset udělat znovu.

Bůh svůj svět zrekonstruuje a obnoví a všechny staré fleky, díry a nefunkční zařízení navždy zmizí. Stvoří mu novou duši. Už nebude mít přezdívku „dům hrůzy“ ale „nádherný šperk“ (což je původní význam slova kosmos = svět).

A Jan ve svém básnickém vytržení vidí, jak z nebe sestupuje svaté město, nový Jeruzalém, co vypadá jak nevěsta kráčející na svatbu.

Jeruzalém je ve Starém zákoně často synonymem pro Boží lid, místem, kde chce Hospodin přebývat. Takže když si symbolický výjev přeložíme do naší řeči, znamená to, že se Bůh se svým lidem stěhuje na Zemi.

Ve vzduchu je ovšem jedna otázka. Kde se Boží lid vzal v nebi? Dostal se tam v rámci azylového řízení.

Jan sepisoval svou Apokalypsu v době kruté perzekuce křesťanů někdy koncem prvního století. Vládci Římské říše zastávali zcela jiné hodnoty než milosrdenství nebo spravedlnost. Mnozí křesťané za to zaplatili životem.

Jan trvá na tom, že všichni, kdo zemřeli s Kristem, kdo se ho nezřekli a zachovali mu věrnost, jsou bez dalšího přezkoumávání přijati do nebeských příbytků. Už předem jim Pán Bůh zařídil nebeské občanství, jak se o něm zmiňoval apoštol Pavel v listu Filipským. Žádné zdlouhavé procedury.

Navíc už z dřívějška mají v nebi svá bankovní konta. Dobré skutky je předešly. Slovo příbytky v původní řečtině naznačuje, že se jedná o dočasné ubytování. Jakmile se pozemská situace změní, není důvod, aby pozemští azylantí nadále v nebeských apartmánech zůstávali. Nejspíš o to ani nestojí, těší se domů na Zem.

Když nastane nový věk, kdy Bůh svět obnoví ve své původní kráse a harmonii, všichni se ve slavnostním průvodu vrátí zpátky. Nový Jeruzalém, tedy Boží lid, a Bůh s ním sestoupí na obnovenou Zemi:

„Hle, příbytek Boží uprostřed lidí, Bůh bude přebývat mezi nimi a oni budou jeho lid... a setře jim každou slzu z očí. A smrti již nebude, ani žalu, ani nářku ani bolesti už nebude – neboť co bylo, pominulo.“

Sestry a bratři, někdo si možná řekne, že tenhle text je dobrý na pohřby, ale jinak se do každodenního shonu moc nehodí. Tady bych si dovolil nesouhlasit.

Potřebujeme vize. I když budoucnost nedokážeme popsat, protože tu ještě nikdy nebyla, přesto se vizí knihy Zjevení můžeme a máme inspirovat.

Ostatně, vždyť budoucnost už začala. Narozením Božího Syna v betlémských jeslích začala, zatím jaksi vskrytu, velká proměna. Boží království, nový věk milosrdenství a spravedlnosti, je tady. Stačí se mu otevřít a Bůh sestoupí a udělá si v nás příbytek.

A kde je Bůh, tam lidé drží pospolu a nejsou si vzájemně lhostejní, a potom nutně ubývá slz, žalu, nářků a bolesti. A smrt ztrácí svou hrůzu, protože jaképak strachy, když víme, že ani ve smrti nejsme sami.

Navíc, všechno je připraveno. Nebeská občanka, apartmány i bankovní účet. V nebi je život fajn, ale nic naplat, jsme pozemšťané. Jednou se vrátíme a bude to velká svatba. A nebe se zemí se opět spojí jako to bylo na počátku. A sobectví a násilí jednou provždy zmizí.

Jsem si jistý, že babička už se nemůže dočkat. Zažila první republiku a několik dalších. Zažila první nebe a první zemi. S přicházejícím novým nebem a novou zemí se to ale nedá srovnat. To je jako nebe a dudy.

PeČ

SPCH 2. 1. 2022

Můžete také navštívit naši facebookovou stránku [Baptisté – Česká republika nebo facebookovou skupinu Zpravodaj baptistických sborů](#)